

Fra Stadslægen i Birmingham fik jeg i Januar 1906 Meddelelse om, at der til Byens Hospitaler var leveret en Fustage med det danske Lurmærke, men indeholdende Margarine. Meddelelsen naaede mig i København, hvorfra jeg straks telegraferede til Stadslægen om at gemme Fustagen, hvorefter jeg rejste til Birmingham. Stadslægen troede, denne Margarine var kommet fra Danmark, at Bedrageriet var fra dansk Side. Heldigvis var baade Fustagen med Lurnummer og Laaget med Ekspor-tørens Mærker opbevaret, og i Løbet af ni Dage lykkedes det ved Udveksling af Tele-grammer og personlig Undersøgelse i Birmingham at følge Dritlen tilbage til Mejeriet ved Horsens, Laaget, som oprindeligt havde siddet paa en anden Drittel, tilbage til Afsenderen i Svendborg og at faa oplyst, at hollandsk Margarine kom til Birmingham pakket i Fustager af Form og Størrelse som danske Smørdritler, og at denne Margarine saa i et Værehus hos en Smørhandler, som var Køber af det Smør, der havde været i Dritlen (eller under Laaget), var blevet skiftet om fra den hollandske Drittel til den danske. Dette var sket paa Foranledning af Agenten for den hollandske Margarine, som derved vilde hjælpe sin Kunde, Leverandøren til Byens Hospitaler. Stadslægen, som var Sagvolderen, var kun interesseret i at bevise, at Leverandøren havde leveret Margarine i Stedet for dansk Smør, men for mig gjaldt det om for Retten at bevise, at denne Margarine ikke var kommet fra Danmark. Jeg udvirkede derfor, at Stadslægen lod Sagen føre saaledes, at de af mig tilvebragte Oplysninger blev bevist for Retten, idet jeg lovede at sørge for at skaffe de nødvendige Vidner og sørgede for, at de derved forvoldte Udgifter dækkedes uden Udgift for Birmingham By, nemlig af Danske Mejeriers Smørmærkeforening. Sagen afgjordes den 23. Februar 1906, og den anklagede idømtes den højest mulige Bøde og betydelige Omkostninger. Senere paa Aaret gik han fallit. Den Smørhandler, der saa ubetænksomt havde tilladt Omskiftningen af Margarine til lurmærkede Dritler, tog sig det saa nær, at dette blev bekendt, at han senere lukkede sin Forretning.

I Efteraaret 1907 erfarede jeg, at der til Fattiggaarden og Fattighospitalet i Croydon, Syd for London, under en Kontrakt om at levere dansk Smør leveredes Smør i Dritler uden Lurmærke. Jeg tilraadede Forvalteren at forlange Smørret leveret i lurmærkede Dritler, og dette skete, men de indvendige Sedler med Lurmærke manglede, og det var kendeligt, at Smørklumpen i Dritlerne ikke passede i disse, at de var skiftet om fra andre Fustager. Det var efter Fagmænds Dom russisk Smør. Med nogen Overtalelse fik jeg Fattigvæsenets Tilladelse til i dets Navn, men for Danske Mejeriers Smørmærkeforenings Regning at anlægge Sag mod Leverandøren for Overtrædelse af Merchandise Marks Act, 1887. Sagen afgjordes den 18. Januar 1908; anklagede mulkteredes for to Leverancer £ 10 for hver og idømtes desuden til at dække Sagvolderens Udgifter, som vurderedes til £ 160, i alt ca. 3 400 Kr.

Siden den Tid er der, indtil Krigen udbrød, anstillet Undersøgelser i en Række lignende Sager, men kun i eet Tilfælde viste det sig, at der var Grund til den rejste Mistanke. Dette Tilfælde gjaldt ligeledes Leverance til et Fattigvæsen, denne Gang i en af Byerne i Grevskabet London. Da Bevismaterialet var omtrent komplet, brød Krigen ud, og Fattigvæsenet nægtede af den Grund at gaa videre.

I den allersidste Tid har jeg fra ret højtstaaende, men med Smørhandelens Teknik mindre fortrolig Side faaet Meddelelse om et formentligt Misbrug af lurmærkede Dritler. Meget indgaaende Undersøgelser har givet negativt Resultat, og jeg tvivler foreløbig paa, at Mistanken er berettiget, og dette ogsaa af den Grund, at det mistænkte Firma neppe vilde risikere sit Renomé, hvad det vilde være meget udsat for, hvis en Ompakning som den, der er Tale om, skulde udføres i større Stil, hvorved adskillige maatte blive Medvidere. Min Opmærksomhed er dog stadig henvendt paa Sagen, og en Plan om at sætte en Stopper for den, hvis den skulde bekræftes, er allerede lagt.

I det foregaaende har jeg søgt at besvare Landstingsudvalgets Forespørgsel Nr. 3. Jeg skal endnu kun tilføje, at fyldigere Oplysninger om disse Retssager og om adskillige Tilfælde af Mistanke, som ikke blev bekræftet, findes omtalt i „Beretninger om den under Landbrugsministeriet sorterende landøkonomiske Konsulentvirksomhed“ for de paagældende Aar. Det er en Undtagelse, naar der i en Aarsberetning ikke findes en Omtale af en eller flere saadanne Sager. Det er derfor mit Haab, at man vil se, at der fra min Side er gjort et ikke ringe og et ingenlunde forgæves Arbejde for at hindre Misbrug af Navnet „Danish“ og specielt af Lurmærket.